

CHRIS CARTER

DE
BEELD
HOUWER

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *The Death Sculptor*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Jentas
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: Neil Spence Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1706 8
ISBN 978 94 027 6805 3 (e-book)
NUR 305 & 330
Eerste druk mei 2023
Tweede druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘O, mijn god, ik kom te laat.’ Melinda Wallis sprong uit bed toen ze met haar vermoeide ogen de tijd had gezien op de digitale wekker op haar nachtkastje. Ze had vannacht tot halfvier zitten studeren voor haar tentamen Klinische Farmacologie dat ze over drie dagen had.

Slaapdronken strompelde ze door de kamer, terwijl haar brein probeerde te bedenken wat ze eerst moest doen. Ze haastte zich naar de badkamer en ving een glimp op van haar spiegelbeeld.

‘Shit, shit, shit.’ Ze pakte haar make-uptasje en begon haar gezicht te poederen.

Melinda was drieëntwintig en volgens een artikel dat ze een paar dagen geleden in een glossy had gelezen, iets te zwaar voor haar lengte; ze was maar één meter tweeënzestig. Haar lange bruine haar droeg ze altijd in een paardenstaart, zelfs als ze naar bed ging, en ze ging nooit naar buiten zonder op zijn minst een dikke laag foundation op haar gezicht om haar door acne geteisterde wangen te verbergen. In plaats van haar tanden te poetsen spoot ze snel een klodder tandpasta in haar mond tegen de ochtendgeur.

Ze liep weer naar haar kamer en pakte haar kleren, die keurig opgevouwen op een stoel bij haar bureau lagen: een witte blouse, kousen, een knielange witte rok en witte platte schoenen. Ze kleeedde zich in recordtijd aan en sprintte het kleine gastenverblijf uit in de richting van het huis.

Melinda zat in het derde jaar van haar studie verpleegkunde aan UCLA, en elk weekend werkte ze als privéverpleegkundige om aan haar stageverplichtingen te voldoen. De afgelopen veertien weekenden was ze in dienst bij Mr Derek Nicholson in Cheviot Hills, West Los Angeles.

Twee weken voordat ze werd aangenomen, was bij Mr Nicholson vergevorderde longkanker geconstateerd. De tumor was al zo groot als een pruimenpit en groeide snel. Lopen was te pijnlijk, soms had hij ademingsapparatuur nodig, en als hij sprak, was het met een nauwelijks hoorbare stem. Ondanks de smeekbeden van zijn dochters weigerde hij een

chemokuur te ondergaan. Hij weigerde dagenlang opgesloten te zitten in een ziekenhuiskamer en wilde de tijd die hem nog restte liever in zijn eigen huis doorbrengen.

Melinda maakte de voordeur open, liep de ruime hal binnen en haastte zich door de grote, maar spaarzaam ingerichte woonkamer. Mr Nicholson's slaapkamer was op de eerste verdieping. Zoals altijd was het huis 's ochtends griezelig stil.

Derek Nicholson woonde alleen. Zijn vrouw was twee jaar geleden overleden, en hoewel zijn dochters hem elke dag kwamen bezoeken, hadden ze ook hun eigen leven.

'Sorry dat ik zo laat ben,' riep Melinda van beneden. Ze keek nog eens op haar horloge. Ze was precies drieënveertig minuten te laat. 'Shit!' mompelde ze. 'Derek, ben je wakker?' riep ze, terwijl ze de trap met twee treden tegelijk op rende.

Derek Nicholson had haar tijdens haar eerste weekend bij hem thuis gevraagd om hem bij zijn voornaam te noemen. Hij hield niet van het formele 'Mr Nicholson'.

Melinda liep op de deur van zijn slaapkamer af en rook een penetrante, misselijkmakende geur. Shit, dacht ze. Het was duidelijk tijd om hem naar de wc te brengen.

'Oké, ik zal je eerst opfrissen,' zei ze terwijl ze de deur opendeed, 'en dan ga ik daarna ontbijt voor je –'

Haar hele lichaam verstijfde, haar ogen werden groot van afschuw en de lucht werd uit haar longen gezogen alsof ze plotseling de ruimte in was geschoten. Ze voelde de inhoud van haar maag haar mond in lopen en ze gaf in de deuropening over.

'God in de hemel!' Dat waren de woorden die Melinda had willen zeggen toen ze haar trillende lippen bewoog, maar er kwam geen geluid uit. Haar knieën knikten, alles begon te draaien, en ze klampte zich met beide handen aan de deurpost vast om overeind te blijven. Op dat moment zagen haar geschokte groene ogen de achtermuur. Het duurde even voordat haar hersenen registreerden wat ze zag, maar toen sloeg een golf van intense angst en paniek over haar heen.

De zomer was in Los Angeles nog maar net begonnen, maar het kwik steeg al tot boven de dertig graden. Rechercheur Robert Hunter van de divisie Rofovervallen en Moord van de politie van Los Angeles zette de timer op zijn horloge uit toen hij aankwam bij zijn appartementencomplex in Huntingdon Park, ten zuidoosten van het centrum. Elf kilometer in achtendertig minuten. Niet slecht, dacht hij, maar hij zweette als een kalkoen op eerste kerstdag en zijn benen en knieën deden verdomd veel zeer. Misschien had hij eerst moeten stretchen. Eigenlijk wist hij wel dat hij zowel vóór als na het sporten moest stretchen, vooral na een flink eind hardlopen, maar hij had er gewoon nooit zin in.

Hij nam de trap naar de tweede verdieping. Hij hield niet van liften, en de lift in zijn gebouw werd niet voor niets 'het sardineblikje' genoemd. Hij deed zijn voordeur open en liep het tweekamerappartement binnen. Het was klein, maar schoon en comfortabel, al leek het meubilair afkomstig van het Leger des Heils: een zwarte kunstleren bank, niet bij elkaar passende stoelen, een ontbijttafel vol krassen waar ook zijn computer op stond, en een oude boekenkast die eruitzag alsof hij elk moment kon bezwijken onder het gewicht van de overvolle planken.

Hunter trok zijn T-shirt uit en veegde daarmee het zweet van zijn voorhoofd, nek en gespierde torso. Zijn ademhaling was alweer normaal. In de keuken pakte hij een kan ijsthee uit de koelkast en schonk zichzelf een groot glas in. Hunter verheugde zich op een rustig dagje, weg van het politiebureau en het hoofdkwartier van zijn divisie Rofovervallen en Moord. Hij had niet vaak een vrije dag. Misschien kon hij naar Venice Beach rijden en wat volleyballen. Hij had in geen jaren gevolleybald. Of misschien kon hij naar een wedstrijd van de Lakers gaan. Hij wist zeker dat die vanavond speelden. Maar eerst moest hij douchen en even naar de wasserette.

Hunter dronk zijn glas leeg, liep de badkamer in en keek in de spiegel. Hij moest zich hoognodig scheren. Terwijl hij de scheergel en het scheer-

mesje pakte, ging in de slaapkamer zijn mobieltje over. Hij liep naar zijn nachtkastje en keek op het scherm: Carlos Garcia, zijn partner. Pas toen zag hij het rode pijltje bovenaan het scherm dat aangaf dat hij oproepen had gemist: tien stuks.

‘Shit,’ fluisterde hij. Hij wist precies wat het betekende als hij tien oproepen had gemist en zijn partner hem zo vroeg op hun vrije dag belde. Hij bracht de telefoon naar zijn oor. ‘Carlos, zeg het eens.’

‘Jezus, waar was je? Ik probeer je al een halfuur te bereiken.’

Hij heeft dus om de drie minuten gebeld, dacht Hunter. Dit was foute boel.

‘Ik was hardlopen,’ zei hij rustig. ‘Ik heb niet op mijn telefoon gekeken toen ik terugkwam. Ik zie nu pas de gemiste oproepen. Wat is er aan de hand?’

‘Een puinzooi. Je kunt maar beter snel komen, Robert. Ik heb nog nooit zoiets gezien.’ Een korte, aarzelende pauze. ‘Ik denk dat niemand ooit zoiets gezien heeft.’

Zelfs op zondagochtend deed Hunter er bijna een uur over om de vijfentwintig kilometer tussen Huntingdon Park en Cheviot Hills af te leggen.

Garcia had Hunter aan de telefoon niet veel verteld, maar de overduidelijke ontzetting en lichte angst in zijn stem waren voor zijn doen ongebruikelijk.

Hunter en Garcia maakten deel uit van een kleine, gespecialiseerde eenheid binnen de divisie Roofovervallen en Moord: de afdeling Bijzondere Moordzaken. Deze eenheid was opgericht om uitsluitend seriële en spraakmakende zaken te behandelen, en moordzaken die veel onderzoekstijd en expertise vergden. Dankzij Hunters achtergrond in forensische psychologie behoorde hij tot een nog verder gespecialiseerde groep. Alle moorden waarbij de dader buitensporig veel geweld of sadisme had gebruikt, werden door het bureau bestempeld als extreem gewelddadig. Robert Hunter en Carlos Garcia vormden het hart van de eenheid en schrokken dus niet snel ergens van. Ze hadden dingen gezien die niemand anders op aarde had gezien.

Hunter parkeerde naast een paar politiewagens die voor een huis met één verdieping stonden in het westen van Los Angeles. De pers was al gearriveerd en verdrong zich in de smalle straat, maar dat was geen verrassing. Zij waren meestal eerder bij een plaats delict dan de rechercheurs.

Hunter stapte uit zijn oude Buick LeSabre, en de warmte viel als een deken over hem heen. Hij knoopte zijn jas los, klemde zijn badge aan zijn riem en keek langzaam om zich heen. Hoewel het huis was gelegen aan een private weg, weggestopt in een rustige buurt, was de groep nieuwsgierige toeschouwers die zich achter de politieafzetting had verzameld al aanzienlijk, en die groeide snel.

Hij draaide zich om en keek naar het huis. Het was een mooi gebouw van rode baksteen, met donkerblauwe ramen en een schilddak. De voortuin was groot en goed onderhouden. Rechts van het huis was een garage

met twee garagedeuren, maar op de oprit stonden behalve nog meer politiewagens geen auto's. Een paar meter verderop stond een busje van de technische recherche. Hunter zag Garcia de voordeur uit komen. Hij droeg de kenmerkende witte overall met capuchon. Met zijn één meter achttachtig was hij vijf centimeter langer dan Hunter.

Garcia bleef op het stoepje voor de deur staan en schoof zijn capuchon af. Zijn halflange donkere haar zat in een strakke paardenstaart. Hij zag zijn partner meteen.

Hunter negeerde de roepende verslaggevers, liet zijn badge zien aan de agent die aan de rand van de afzetting stond en bukte om onder het gele afzetlint door te lopen.

In een stad als Los Angeles was het met verslaggevers zo dat hoe gruwelijker en gewelddadiger het misdrijf, hoe enthousiaster ze werden. De meesten van hen kenden Hunter en wisten welk soort zaken hij kreeg toegewezen. Ze vuurden een spervuur van vragen op hem af.

'Slecht nieuws gaat snel rond,' zei Garcia tegen Hunter. Hij knikte in de richting van de menigte. 'En een potentieel goed verhaal nog sneller.' Hij gaf zijn partner een nieuwe, in plastic verpakte wegwerpoverall.

Hunter scheurde het plastic open en trok de overall aan. 'Hoe bedoel je?'

'Het slachtoffer was openbaar aanklager,' lichtte Garcia toe. 'Ene Derek Nicholson, werkte bij het Openbaar Ministerie van Californië.'

'O nee toch.'

'Hij was echter niet meer aan het werk,' vervolgde Garcia, terwijl Hunter zijn overall dichttriste. 'Hij had longkanker in een vergevorderd stadium.'

Hunter keek hem verrast aan.

'Hij was op sterven na dood. Zuurstofmaskers, zijn benen deden niet meer wat ze moesten doen... De arts gaven hem niet meer dan zes maanden. Dat was vier maanden geleden.'

'Hoe oud was hij?'

'Vijftig. Het was geen geheim dat hij stervende was. Waarom hem dan op deze manier afmaken?'

Hunter zweeg even. 'En het lijkt geen twijfel dat hij vermoord is?'

'O, geen enkele twijfel.'

Garcia ging Hunter voor het huis binnen. In de hal hing naast de deur een toetsenpaneel voor het alarmsysteem. Hunter keek Garcia aan.

‘Het alarm was niet ingeschakeld,’ zei Garcia. ‘Blijkbaar deden ze dat niet zo vaak.’

Hunter trok een grimas.

‘Ik weet het,’ zei Garcia. ‘Waarom zou je er dan eentje hebben, hè?’

Ze liepen verder. In de woonkamer waren twee technisch rechercheurs bezig de trap aan het eind van de kamer te bepoederen.

‘Wie heeft het lichaam gevonden?’ vroeg Hunter.

‘De privéverpleegster van het slachtoffer,’ antwoordde Garcia, en hij wees Hunter op een openstaande deur die naar een grote werkkamer leidde. Daar zat op een oude leren chesterfieldbank een in het wit geklede jonge vrouw. Haar haren zaten in een staart. Haar ogen waren zo rood als frambozen en gezwollen van het huilen. Op haar knieën hield ze met beide handen een beker koffie vast. Ze had een starende, afwezige blik in haar ogen. Hunter zag dat haar bovenlichaam heel lichtjes heen en weer wiegde. Ze was duidelijk in shock. Een geüniformeerde agent was bij haar.

‘Heeft iemand al geprobeerd met haar te praten?’

‘Ja, ik,’ zei Garcia. ‘Ik heb wat basale informatie uit haar weten te krijgen, maar ze is aan het dichtklappen, wat me niet verbaast. Misschien kun jij het straks nog een keer proberen. Jij bent er beter in dan ik.’

‘Was ze hier op een zondag?’ vroeg Hunter.

‘Ze is hier alleen in het weekend,’ verduidelijkte Garcia. ‘Haar naam is Melinda Wallis. Ze studeert aan UCLA. Ze is bijna klaar met haar studie verpleegkunde. Dit werk hoort bij haar stage. Ze begon hier een week nadat bij Mr Nicholson kanker was vastgesteld.’

‘En de rest van de week?’

‘Dan had Mr Nicholson een andere verpleegster,’ Garcia ritste zijn overall open en haalde een opschrijfboekje uit zijn borstzak. ‘Amy Dawson,’ las hij voor. ‘Geen student zoals Melinda, maar een professionele verpleegkundige. Zij zorgde doordeweeks voor Mr Nicholson. Zijn twee dochters kwamen ook elke dag langs.’

Hunter trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Ze zijn nog niet benaderd.’

‘Dus het slachtoffer woonde hier alleen?’

‘Klopt. Hij was zesentwintig jaar getrouwd met zijn vrouw, maar zij is twee jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk.’ Garcia stopte het notitieboekje weer in zijn zak. ‘Het lichaam is boven.’ Hij gebaarde naar de trap.

Op de trap probeerde Hunter de technisch rechercheurs niet te hinderen. De overloop van de eerste verdieping leek wel een wachtkamer: twee stoelen, twee leren fauteuils, een kleine boekenkast, een tijdschriftenhouder en een dressoir vol chique fotolijstjes. Een zwak verlichte gang voerde dieper het huis in, waar nog vier slaapkamers en twee badkamers waren. Garcia nam Hunter mee naar de laatste deur aan de rechterkant en bleef daar staan.

‘Ik weet dat je al veel gestoorde dingen hebt gezien, Robert. Ik in elk geval wel.’ Hij legde zijn in een latex handschoen gestoken hand op de deurknop. ‘Maar dit... zelfs niet in mijn ergste nachtmerries.’ Hij duwde de deur open.

Hunter bleef in de deuropening van de grote slaapkamer staan. Zijn ogen registreerden het tafereel vóór hem, maar zijn verstand had moeite om het te bevatten.

Tegen de muur stond een verstelbaar tweepersoonsbed. Rechts daarvan zag hij een kleine zuurstoftank met een zuurstofmasker op een houten nachtkastje. Naast het bed stond een rolstoel. Verder stonden er een antiek uitziende ladekast, een mahoniehouten bureau en tegenover het bed een grote open kast met in het midden een flatscreen-tv.

Hunter ademde uit, maar hij bewoog zich niet, knipperde niet met zijn ogen, zei geen woord.

‘Waar beginnen we?’ fluisterde Garcia naast hem.

Overal zat bloed: op het bed, de vloer, het tapijt, de muren, het plafond, de gordijnen, en op de meeste meubels. Mr Nicholsons lichaam lag op het bed. Of tenminste, wat ervan over was. Hij was in stukken gehakt. Beide benen en beide armen waren van zijn lichaam gerukt. Een van zijn armen was in kleinere stukken gehakt. Zijn beide voeten waren ook van zijn benen gesneden.

Maar wat iedereen die deze kamer binnenkwam het meest verbijsterde, was de sculptuur.

Op een kleine salontafel bij het raam waren de afgehakte lichaamsdelen van het slachtoffer samengebonden en in een bloederige, verwrongen, onbegrijpelijke vorm geschikt.

‘Dat meen je niet,’ fluisterde Hunter.

‘Ik ga het niet eens vragen. Want ik weet dat je nog nooit zoiets gezien hebt, Robert,’ zei dokter Carolyn Hove vanuit een hoek van de kamer. ‘Niemand heeft ooit zoiets gezien.’

Dokter Hove was hoofd lijkschouwing bij de afdeling Forensische Pathologie van Los Angeles County. Ze was lang en slank en had indringende groene ogen. Haar lange kastanjebruine haar was weggestopt onder de ca-

puchon van haar witte overall, en haar volle lippen en kleine neus gingen schuil achter haar mondkapje.

Hunters blik ging kort naar haar en toen naar de grote bloedplassen op de vloer. Hij aarzelde. Hij kon onmogelijk de kamer in lopen zonder erin te stappen.

‘Het is in orde.’ Dokter Hove wenkte hem en Garcia. ‘De hele vloer is gefotografeerd.’

Toch deed Hunter zijn best om het bloed te omzeilen. Hij liep naar het bed en wat er over was van Mr Nicholsons lichaam. Zijn gezicht zat onder het bloed. Zijn ogen en mond stonden wijd open, alsof zijn laatste angstkreet zijn mond niet meer had kunnen verlaten. De lakens, de kussens en het matras waren op verschillende plekken gescheurd.

Dokter Hove liep op Hunter af. ‘Hij is op dat bed vermoord,’ zei ze, terwijl Hunter zijn blik op het lichaam hield. ‘Afgaande op de spetters en de hoeveelheid bloed die we hier hebben,’ vervolgde ze, ‘heeft de moordenaar het slachtoffer zoveel pijn toegebracht als hij kon verdragen voordat hij stierf.’

‘Heeft de moordenaar hem eerst in stukken gesneden?’

De dokter knikte. ‘En de moordenaar begon met de kleine, niet-levensbedreigende delen.’

Hunter fronste zijn wenkbrauwen.

‘Al zijn tenen werden afgesneden, en zijn tong ook.’ Haar blik gleed weer naar de weerzinwekkende sculptuur van lichaamsdelen. ‘Ik denk dat dat eerst is gebeurd, voordat zijn ledematen werden afgehakt.’

‘Was hij alleen thuis?’

‘Ja,’ antwoordde Garcia. ‘Melinda, de verpleegkundestudente die je beneden zag, is hier in het weekend, maar ze slaapt in het gastenverblijf boven de garage. Volgens haar kwamen de dochters van Mr Nicholson elke dag langs en bleven ze een paar uur, soms langer. Ze vertrokken gisteravond rond negen uur. Nadat Melinda hem had verzorgd voor de nacht en in huis alles had afgerond, vertrok ze rond elf uur bij Mr Nicholson. Ze ging terug naar het gastenverblijf en was tot halfvier ’s nachts op om voor een examen te leren.’

Hunter begreep wel waarom de verpleegster niets had gehoord. De garage lag zo’n twintig meter vóór het huis. De kamer waar ze nu waren, was aan de achterkant van het huis, de laatste in de gang. De ramen keken uit op de achtertuin. Ze hadden hier een feestje kunnen houden en dan zou ze het nog niet gehoord hebben.

‘Geen alarmknop?’ vroeg Hunter.

Garcia wees naar de plastic zakjes met bewijsmateriaal in de hoek van de kamer. In een ervan zat een stuk stroomdraad met een drukknop aan het eind. ‘De draad was doorgeknipt.’

Hunter bestudeerde de bloedspatten op het bed, het meubilair en de muur ernaast. ‘Is het wapen gevonden?’

‘Nee, nog niet,’ antwoordde Garcia.

‘Het spuugachtige bloedpatroon en de gekartelde rand van de toegebrachte wonden wijzen erop dat de moordenaar een soort elektrisch zaaginstrument heeft gebruikt,’ zei dokter Hove.

‘Zoals een kettingzaag?’ vroeg Garcia.

‘Zou kunnen.’

Hunter schudde zijn hoofd. ‘Een kettingzaag zou te veel lawaai maken. Dat is te riskant. Het laatste wat een moordenaar wil, is iemands aandacht trekken voordat hij klaar is. Een kettingzaag is ook moeilijker te bedienen, vooral als het je om precisie te doen is.’ Hij bestudeerde het lichaam en het bed nog even, en verplaatste toen zijn aandacht naar de salontafel en de morbide sculptuur.

Mr Nicholsons armen waren onnatuurlijk gedraaid en gebogen bij de polsgewrichten, en vormden twee verschillende, maar betekenisloze vormen. Zijn voeten waren eraf gesneden en op een eigenaardige manier samengebonden met zijn armen en handen. Alles werd op zijn plaats gehouden door dunne, maar stevige stukken ijzerdraad. Deze draad was ook gebruikt om een paar afgehakte tenen vast te maken aan de randen van de twee stukken. Zijn benen waren plat naast elkaar gelegd en vormden de basis van de sculptuur. Alles zat onder het bloed.

Hunter liep er langzaam omheen en probeerde elk detail in zich op te nemen.

‘Wat dit ook mag zijn,’ zei dokter Hove, ‘het is niet iets wat iemand in een paar minuten in elkaar kan zetten. Dit kost tijd.’

‘En als de moordenaar de tijd heeft genomen om het te maken,’ zei Garcia terwijl hij dichterbij kwam, ‘dan moet het iets betekenen.’

Hunter deed een paar stappen achteruit en keek van een afstandje naar het macabere stuk. Hij zag er niets in. ‘Denk je dat het lab hier een replica op ware grootte van kan maken?’ vroeg hij aan dokter Hove.

Onder haar mondkapje bewoog ze haar mond van links naar rechts. ‘Ik zie niet in waarom niet. Het is al gefotografeerd, maar ik zal de fotograaf

terugroepen om foto's van alle kanten te maken. Dan kan het lab het vast wel namaken.'

'Laten we dat doen,' zei Hunter. 'We gaan dit niet hier en nu oplossen.' Hij draaide zich naar de achtermuur en verstarde. Er zat zoveel bloed op de muur dat hij het bijna niet had gezien. 'Wat is dat in vredesnaam?'

Garcia's blik gleed naar Hunter en toen weer naar de muur. Hij slaakte een zware zucht.

'Dit... is ieders ergste nachtmerrie.'